

сж тѣ: а навсѣждѣ имаше запити, които ги поздравляваха и послѣ дохождаха при тѣхъ въ къщи да поприказватъ за дѣла и за вѣшето. Въ тѣзи щастлива отоманска държава на всички е свободно да ходятъ и да вѣдять по земята. Достѣгливото любопитство въ Исляма не се допуша: който пхтува съ файтонъ, на конь, а още повече на ждребенъ, който има хубави и чисти дрѣхи, който умѣе да ги носи, тогава нѣма да зематъ ни за снитникъ, ни за вагабонтинъ. Впрочемъ хората знаяха че има припознатъ комитетъ, и въ своето мюсюлманско простосърдечие прииваха го за нѣкакво си ново изнамиране на Високата Порта, немислено за валѣване на християнитѣ, та чѣ да не помислюватъ за нѣщо друго — наистина мѣдри глави управляватъ работитѣ на Високата Порта. Така е рѣшено въ стѣта на падишаха, трѣбва, прочее, да се уважаватъ сегашнитѣ християни, предшвнитѣ гаури. Въ това щастливо господарство, въ този благодушенъ Ислямъ, така още почитатъ името на падишаха, името на Халифа на вѣрата, щото стига той да заповѣда раѣ-омерителното за правовѣрнитѣ дѣло — да турятъ на главитѣ си калпаки вмѣсто фесове, всички наведнѣжъ би се прѣвѣрили съ тѣхъ.

Имъ селото или имъ града тутакси се равнишаше вѣсѣ въ това, че е прѣстигналъ нѣкакъвъ си великъ комитетъ, комитетъ дозволенъ. Чорбалжи слѣдъ чорбалжи, търговци слѣдъ търговци, отъ различни положение хора, Българи и не Българи дохождаха да се поклонятъ и да потѣлкуватъ за войната, за мира и за политиката. Всички искааха своето мѣстѣ по-сѣмѣло, нежели както говорятъ въ кафенетата не само въ Висна, Берлинъ, но и въ Парижъ; приивааха даже за комитетитѣ недоволени. Дѣлко отначало бѣше се увѣлѣкалъ, догѣтъ не се поразговори на страна съ тѣйни и съ овви и не получи въ отговоръ или прѣшмивание съ язка или такова кимване съ главата, както маха съ главата си коня, когато желѣзото на юрдата го бодне подъ небцето.

— Мойъ сивъ, мойъ братъ, мойъ ввукъ служатъ на султана като базаци и ний моливъ Бога щото Той